

μὴν εὐτυχίαν. Ἐάν ἀντὶ νὰ τὰ γράφω, τῆς τὰ ἔλεγα, ποῖον μειδίᾳμα θὰ διεγράφετο εἰς τὰ χεῖλη της, μειδίᾳμα θελκτικὸν τὸ ὅποῖον θὰ ἤξιζε μίαν λατρείαν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἤξιζε τὴν εἰλικρινεῖάν μου. . .

III

Τὴν συνοδεύω εἰς τὸ σπίτι της.

Ὡ, πῶς τὸ ἤθελα! Μὰ ζῶ οἱ δύο μὲς μόνον. Εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ παρουσία τῶν ἄλλων ἦτο μίᾳ παρκατονία. Τοὺς ἐθεώρουν ὅλους περιττούς. Τώρα, ἐγὼ καὶ αὐτή. Ἐπάνω οὐρανὸς γλυκύς ἀπὸ τὸ μελιχρὸν φῶς τῆς σελήνης καταυγαζόμενος. Ἡ φύσις ἔξοχος. Ὡ! ἀφρεύτως θὰ εἶνε καὶ αὕτὴ ἐρωτευμένη!

Βαδίζομεν σιωπηλοί. Πόσα, πόσα δὲν λέγει ἡ σιγὴ μὲς. Καὶ τὴν σιγὴν αὐτὴν τιν ἐπέβαλε τὸ μυστικὸν αἶσθημα τῶν καρδιῶν, ἡ μαγικὴ τοῦ οὐρανοῦ ποίησις. Καὶ τί δὲν ἤθελα νὰ τῆς εἰπῶ... Ἀλλ' ἐφοβήθην μήπως δὲν με πιστεύσῃ, ἐφοβήθην νὰ ταράξω τὴν γαλήνην ἐκείνην καὶ ὁ ἔρως ἄφωνος με ἔδηγετ' παρὰ τὰ βήματά της. . .

Ὁ χωρισμὸς ἐπῆλθε ταχύς.

Ὡ εἰς ἐξηκολούθει ἀκομὴ ὁ δρόμος!

Ἀλλὰ τὴν λύπην τοῦ χωρισμοῦ ἐφώτισε μίᾳ ἀκτί, ἡ ὁποία ἐξηκοντίσθη ἀπὸ τὸ βλέμμα

τῆς τὸ ὅποῖον συνώδευσε τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὅτ' θὰ τῆς ἀνγκνῶσω ἓνα μονόλογον, τὸν ὅποῖον εἰς αὐτὴν ἀφιερῶ.

IV

Τὴν εἶδα πάλιν.

Μὲ μίαν κομποτάτην ἐνδυμασίαν, μ' ἓνα ὑπέροχον μειδίᾳμα, μὲ ἐτράβηξεν ὡς μαγνήτης.

Σπεύδω νὰ τὴν ἐρωτήσω πότε θέλει νὰ τῆς ἀνγκνῶσω τὸν μονόλογον.

Καὶ ἐκείνη μὲ τὸ διαρκὲς μειδίᾳμά της, τὸ ἀφελές, καὶ ἀπαθὲς μειδίᾳμά της, μοῦ ἀπαντᾷ γλυκύτατα.

— Σὺ, ἐπρόλαβεν ἄλλος.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶνε εὐμορφος μονόλογος ἀφοῦ . . .

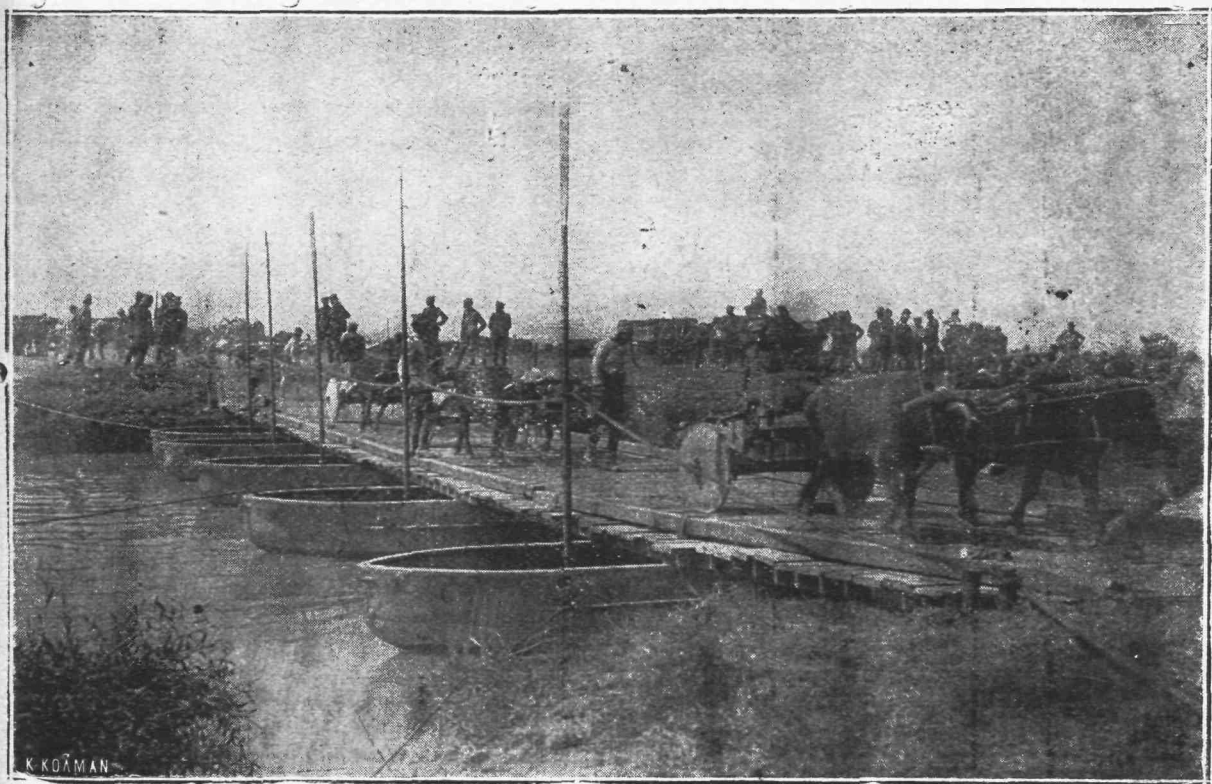
— Ναι, ὀνομάζεται «Ἀρραβὼν» καὶ ἀνέλαβε νὰ μοῦ τὸν ἀπαγγεῖλῃ τώρα σύντομα ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου.

Ἐξεπλάγην, ἡσθάνθην ἄλλος νὰ μοῦ σφίγῃ τὴν καρδίαν, ἀλλὰ δὲν ἔχασα καὶ τὴν ψυχραιμίαν μου.

— Ἀν λάβετε τὴν ἀνάγκην ὑποβολέως, δηλαδὴ παραινύμφου, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, τῆς ἀπῆντησα.

Οὕτως τὴν ξαναεἶδα πλέον.

AMARANTOS



ΠΩΣ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΔΙΕΒΗ ΤΟΝ ΣΑΓΓΑΡΙΟΝ